

Светлината на света

Светлината на света

„Така да свети светлината ви пред хората, за да видят добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата.“ Матей 5:16

Тъмнината се използва в Библията като символ на отделяне от Бога и на липса на познание за Него и за Неговите цели спрямо човечеството. „Бог е светлина, и в Него няма никаква тъмнина“, пише апостол Йоан. (1 Йоан 1:5). Онези, които познават Бога, както Той се разкрива чрез Словото Си, и които се стремят да вършат Неговата воля, в Писанието са изобразени като ходещи „в светлината“. За всички останали се казва, че ходят „в тъмнината“. 1 Йоан 1:6,7

Тази символична тъмнина се спусна върху човечеството поради греха, като нашите първи родители бяха първите грешници. Те избраха да не се подчинят на Божия закон и по този начин донесоха смърт върху себе си и върху цялото си потомство. Павел пише: „Както чрез неподчинението на един човек мнозина [тоест, цялото човечество] станаха грешници.“ (Римляни 5:19). Това означава, че „тъмнината“ е обгърнала земята още от дните на Едем. Всъщност пророк Давид я описва като нощно преживяване, за което пише: „Плачът може да трае една нощ“, а след това добавя утешителното обещание: „Радостта идва на сутринта.“ Псалтир 30:5

През тази дълга и мрачна нощ, когато в по-голямата си част хората са били без Бога и без надежда, Той е имал Свои свидетели на земята, които – било чрез Божията ръка върху тях, било чрез собственото си верно свидетелство за Него – са били като светлини в тъмно място. Тези свидетели никога не са убеждавали значителен брой хора в истината за Бога, но често са служили като водачи на онези, които са търсили Бога в искрено усилие да Го намерят и да Му служат. Деяния на апостолите 17:27

Връщайки се към времето на Потопа, откриваме, че тогава Ной е бил свидетел за Всемогъщия Бог, Създателя. Апостол Петър ни съобщава, че Ной е бил „проповедник на правдата“. (2 Петрово 2:5). Той не е реформирал света на своето време, но е бил светлина в този свят, защото е свидетелствал за Бога и за Божия замисъл във връзка с настъпващия Потоп. Защитата на Ной за Бога и за правдата е била оправдана от настъпването на Потопа.

През всички онези векове преди Първото пришествие на Исус Бог демонстрираше своята пазителна сила в живота на Своите свидетели по чуден начин, а това допринасяше за увеличаване на ефективността на тяхното свидетелство. Чрез пророк Исаия Господ обеща: „Никое оръжие, изковано против теб, няма да успее“, и това беше буквално вярно по отношение на всички Негови верни свидетели през онези древни времена. Исаия 54:17

Враговете на Йосиф го продадоха като роб в Египет, но чрез чудесните Божии providения той стана владетел на Египет и спасител на своя народ. Колко чудесно това демонстрира силата и славата на Бога на Йосиф! Няма сведения Йосиф някога да е проповядвал дълга проповед за Бога. Животът му, изпълнен с вяра „“, и спорадичните „думи в подходящ момент“, с които той изразяваше вярата си, бяха по-красноречиви от всяка реч, която би могъл да изнесе, особено след като Бог открито оправда вярата му и възнагради верността му.

По-късно, когато в Египет дойде на власт фараон, който не беше познавал Йосиф, израилтяните, които по това време живеяха в земята и бяха значително нараснали на брой, бяха превърнати в роби. По Божията providение Мойсей беше издигнат, за да ги избави. Името и славата на Бога бяха заложени на карта, когато Мойсей и Аарон се явиха пред фараона, за да изискват освобождаването на израилтяните.

Самият Мойсей беше безсилен да изпълни Божия замисъл за народа Си, но той остана верно на страната на Господа и в името на Господа поиска освобождението на израилтяните. Знаем как завърши всичко. Една след друга язви се стовариха върху египтяните, а накрая и смъртта на първородните им. Тогава царят поиска еврейските деца да напуснат страната, което те и направиха.

Въпреки това фараонът промени решението си и изпрати армията си да преследва израилтяните.

Отново Господ се намеси, като отвори път през Червено море за народа Си и позволи водите да залят египетската армия, докато тя се опитваше да ги последва. Тогава се чу тази величествена песен на избавлението: „Ще пея на Господа, защото Той триумфира славно: коня и ездача му хвърли в морето. Господ е моята сила и песен, и Той стана моето спасение.“ Изход 15:1,2

Това блестящо свидетелство за Божията способност да се бори за Своя народ и да го избави не впечатли израилтяните достатъчно, за да им позволи да положат пълното си доверие в Него, за да продължат напред и да завладеят Обетованата земя. Те отхвърлиха доклада на двамата верни разузнавачи, Калев и Исус, и гласуваха против опита да изгонят ханаанците от земята. Поради това Бог им позволи да скитат в пустинята четиридесет години.

Въпреки това Той чудесно се грижеше за тях. Той им даваше манна от небето, а от скала извираше вода, за да ги освежи. Той им предостави скинията като център на поклонението. През цялото това време, както Мойсей напомни на израилтяните: „През всичките тези четиридесет години дрехите ви не се износиха, а краката ви не се покриха с мазоли и не се подуха.“ (Второзаконие 8:4). Мойсей знаеше, че именно Господ се е грижил за народа Си по време на пътуването им през пустинята, но се страхуваше, че те може да забравят, и им напомни, че именно Бог е „ви преведе през обширната и страшна пустиня, тази жадна и

безводна земя, с отровните ѝ змии и скорпиони. Той ви донесе вода от твърда скала.“ Второзаконие 8:15

Господ беше този, който направи тези неща за Израил, и по този начин, чрез отношенията Си с тях и въпреки липсата им на вяра, те бяха използвани като Негови свидетели. Това продължи да бъде вярно, тъй като под ръководството на Исус Навин и чрез друго чудо Той им даде възможност да преминат река Йордан и да завладеят Обетованата земя.

Рухващи стени

Веднага след като влязоха в Ханаан, израилтяните се сблъскаха с укрепления и обграден с крепостни стени град Ерихон. Не можеше да се постигне напредък в завладяването на земята, докато този град не бъде превзет, но те бяха неспособни да го направят със собствената си мъдрост и със собствените си сили. Тогава, когато „Йосуа беше близо до Ерихон, той погледна нагоре и видя човек, стоящ пред него с изваден меч в ръката си. Йосуа се приближи до него и попита: „Ти си ли с нас или с нашите врагове?“ Йосуа 5:13-15

Мъжът с извадения меч се представи като „вожд на Господните войнства“ – ангелските войнства на Господа. Като посланик на Господа този „мъж“ очерта пред Исус Навин стратегията, която трябваше да се приложи при превземането на Ерихон. Исус Навин последва тези указания и стените на града се срутиха пред тях. „И Господ

беше с Исус Навин, и славата му се разнесе по цялата земя.“ Исус Навин 6:27

Друга забележителна победа, която донесе слава на Господа, беше победата на Гедеон над мадиамците с неговата малка група от триста души. И отново Господ беше този, който спечели победата. Когато тристата души на Гедеон, изпълнявайки указанията на своя водач, счупиха глинените съдове, позволявайки на светлината от факлите им да блесне в тъмнината, и затръбиха с тръбите си и извикаха: „Мечът на Господа и на Гедеон!“, „Господ обърна меча на всеки срещу събрата му, дори в цялото войнство [на мадиамците]; и войнството побягна.“ Съдии 7:20-22

Йехова е Бог

Чрез пророк Илия Бог също прояви Своята слава по изключително впечатляващ начин. Под влиянието на Иезавел, съпругата на цар Ахав, Израил беше подведен към идолопоклонническото почитане на Ваал. По указание на Господа Илия организира изпитание на планината Кармел, за да се докаже дали Йехова или Ваал е истинският и живият Бог. Беше договорено, че този, който ще накара огън да слезе от небето и да изгори принесената му жертва, ще бъде истинският Бог.

Този ден на планината Кармел и около нея се събра огромно множество. Илия настоя свещениците на Ваал да направят своето представление първи, което и направиха, но не

постигнаха никакъв резултат. Целият ден те се мъчеха и викаха към Ваал, но Ваал не отговаряше. Илия ги подиграваше, като казваше: „Викайте по-силно! Сигурно той е бог! Може би е замислен, или зает, или пътува. Може би спи и трябва да бъде събуден.“ 3 Царе 18:27

Свещениците на Ваал продължиха да викат отчаяно към своя бог до времето на „вечерната жертва“. Тогава Илия покани народа да се приближи, за да наблюдава изпитанието, което щеше да направи. Той подготви олтар и положи жертва върху него. След това, за да покаже, че не се прибягва до никакви хитрости, изкопа ров около олтара и го напълни с вода, като напои олтара и жертвата с вода. Тогава Илия се помоли:

„Господи, Боже на Авраам, Исаак и Израил, нека днес стане известно, че Ти си Бог в Израил и че аз съм Твой слуга и съм сторил всичко това по Твоята заповед. Чуй ме, Господи, отговори ми, за да знае този народ , че Ти, Господи, си Бог и че Ти обръщаш сърцата им обратно.“ 3 Царе 18:36,37

В отговор на тази красноречива молитва, с която се молеше Бог да оправдае Своето име пред Своя народ, огън слезе и изгори всеизгарянето, дървата, камъните и пръстта, и изпи водата, която беше в рова. Когато всички хора видяха това, паднаха с лицата си на земята и казаха: „Господ е Бог; Господ е Бог.“ 3 Царе 18:38,39

Унищожаването на асирийската армия

По времето на царуването на цар Езекия Сенахирим, цар на Асирия, в агресивна кампания, поиска Ерусалим да му бъде предаден. Той изпрати пратеник при Езекия с искане за капитулация, но искането не беше удовлетворено. Пратеникът беше изпратен отново със следното послание:

„Не позволявай на бога, на когото разчиташ, да те заблуди, когато казва: „Ерусалим няма да бъде предаден в ръцете на асирийския цар.“ Сигурно си чул какво са сторили асирийските царе на всички народи, като са ги унищожили напълно. А ти ще бъдеш ли спасен? Спасиха ли ги боговете на народите, които бяха унищожени от моите предшественици – боговете на Гозан, Харан, Резеф и хората от Еден, които бяха в Тел-Асар? Къде е царят на Хамат или царят на Арпад? Къде са царете на Лаир, Сефарваим, Хена и Ива?“ 4 Царе 19:10-13

Това беше пряко предизвикателство към способността на Бога на Израил да осуети плана на Сенахирим да превземе и да поробва Ерусалим. По съвет на пророк Исаия цар Езекия се помоли усърдно на Бога, като каза:

„О, Господи, Боже на Израил, седящ между херувимите, само Ти си Бог над всички царства на земята. ... Господи, чуй думите, които Сенахирим е изпратил, за да се подиграе на живия Бог. Вярно е, Господи, че асирийските царе са опустошили тези

народи и земите им. Те са хвърлили боговете им в огъня и са ги унищожили, защото те не бяха богове, а само дърво и камък, изваяни от човешки ръце. Сега, Господи, наши Боже, избави ни от ръката му, за да познаят всички царства на земята, че само Ти, Господи, си Бог.“ 4 Царе 19:15-19

Господ отговори на тази молитва чрез пророк Исаия, като увери пророка и царя, че наистина ще защити Ерусалим, „заради Мен и заради Моя слуга Давид“. По-нататък четем: „И същата нощ ангелът на Господа излезе и порази в лагера на асирийците 185 000 души; и когато те станаха рано сутринта, ето, всички бяха мъртви трупове. Така Сеннахирим, цар на Асирия, си тръгна. Той се върна в Ниневия и остана там.“ 4 Царе 19:20, 34-36

Божията слава във Вавилон

Тъй като избраният Му народ не Му беше верен, Господ допусна те да бъдат отведени в плен във Вавилон. Сред тях обаче имаше няколко верни души, които Той използва като Свои свидетели по време на плена им. Сред тях се открояваха Даниил и тримата му млади приятели – Анания, Мисаел и Азария. „Началникът на евнусите“, под чието ръководство те първоначално служеха, промени имената им на Валтасар, Шадрах, Мешах и Авед-Него. Даниил 1:6,7

Даниил за първи път се отличи пред царя, когато с Божията помощ успя да си спомни съня на Навуходоносор и да тълкува значението му, след като „магьосниците, астролозите, чародеите и

халдейците“ се провалиха в опита си да го направят. Това беше най-ефективното свидетелство за Бога, което накара царя да признае пред Даниил: „Наистина твоят Бог е Бог на боговете и Господ на царете, и разкриващ тайни, защото ти успя да разкриеш тази тайна.“ Даниил 2:47

След това Даниил беше назначен за управител на цялата провинция Вавилон, „и за главен управител над всички мъдреци на Вавилон“. Даниил, от своя страна, си спомни за тримата си млади приятели и поиска те да бъдат назначени за негови помощници. Тази молба беше удовлетворена.

Въпреки това Навуходоносор скоро забрави това, което беше признал относно Бога на Даниил като „Бог на боговете и Господ на царете“. Той искаше да бъде признат за върховен владетел и боговете му да бъдат почитани в царството. Той издигна голям образ, символизиращ властта му като граждански владетел и правото му да изисква от народа да се покланя на боговете му. Той заповяда на всички длъжностни лица в царството при даден сигнал да се поклонят и да се почитат този образ. Онези, които откажеха да се подчинят, трябваше да бъдат хвърлени в огнена пещ. Явно Даниил, тъй като „седеше при царската порта“, беше освободен от тази заповед.

Трите му приятели обаче не бяха. Враговете, завистливи към длъжността, на която бяха назначени тези евреи, докладваха, че те не са се подчинили на заповедта на царя да се поклонят

пред златния му образ. В ярост Навуходоносор призова тримата евреи пред себе си, като поиска да разбере дали докладът е верен. Те го увериха, че е така. Тогава той изрази готовност да им даде още един шанс, но ясно заяви, че ако пак се противопоставят на указът му, със сигурност ще бъдат хвърлени в огнената пещ. Тогава Шадрах, Мешах и Авед-Него отговориха на царя, като казаха:

„Цар Навуходоносор, не е нужно да се оправдаваме пред теб по този въпрос. Ако бъдем хвърлени в пламенната пещ, Богът, на когото служим, е способен да ни избави от нея и ще ни избави от ръката на Ваше Величество. Но дори и да не го направи, искаме да знаете, Ваше Величество, че няма да служим на вашите богове, нито ще се поклоним на златния образ, който сте издигнали.“ Даниил 3:16-18

Всички си спомняме как завърши всичко. Трите евреи бяха хвърлени в огнената пещ, в която огнят гореше толкова яростно, че слугите на царя, които ги хвърлиха в нея, вдишаха пламъците и загинаха. Въпреки това тримата евреи бяха защитени от божествена сила.

Тогава царят, вероятно малко несигурен дали е постъпил мъдро или не, след като пламъците малко утихнаха, надникна в огнената пещ и откри, че не само тримата евреи бяха живи, но с тях имаше и четвърти човек, „подобен на Божия Син“. (Даниил 3:25). Само въжетата, с които бяха вързани, бяха изгорели и поради това царят ги

видя да ходят сред огъня. Тогава той ги извика от пламъците и каза:

„Благословен да бъде Богът на Шадрах, Мешах и Авед-Него, Който изпрати Своя ангел и избави Своите слуги, които се уповаваха на Него, и които не се подчиниха на царската заповед, и предадоха телата си, за да не служат, нито да се покланят на никакъв друг бог, освен на своя Бог. Затова издавам указ, че всеки народ, нация и език, който говори нещо нередно срещу Бога на Шадрах, Мешах и Авед-Него, ще бъде разкъсан на парчета, а домовете им ще бъдат превърнати в бунище; защото няма друг Бог, който може да избави по този начин.“ Даниил 3:28,29

Бихме могли да продължим да си припомним тези вълнуващи събития, в които Господ се прослави в очите не само на Израил, но често и на околните народи, чрез чудния начин, по който се застъпи за Своя народ и избави Своите верни слуги. Те бяха свидетели на Всемогъщия Бог не толкова защото обясняваха Неговите славни качества на хората, колкото защото Той им проявяваше благоволението Си поради тяхната непоколебима вяност към Него.

„Вие сте Мои свидетели“

Самият Бог обобщава тази гледна точка за нас много ясно и красиво, като казва:

„Така казва Господ, Който те е сътворил, Якове, и Който те е образувал, Израилю: Не се страхувай,

защото Аз те изкупих; призовах те по Моето име; ти си Мой . Когато преминаваш през водите [както при преминаването на Червено море], Аз ще бъда с теб; и през реките [както при преминаването на Йордан], те няма да те погълнат; когато вървиш през огъня, няма да се изгориш; нито пламъкът ще те обземе. Защото Аз съм Господ, твоят Бог, Светият на Израил, твоят Спасител: Аз дадох Египет за откуп за теб, Етиопия и Сева вместо теб.“ „Аз, именно Аз, съм Господ; и освен Мен няма Спасител. Аз обявих, спасих и показах, когато нямаше чужд бог сред вас; затова вие сте Мои свидетели, казва Господ, че Аз съм Бог.“ Исаия 43:1-3,11,12

В останалите стихове от тази разкриваща глава Господ посочва, че бъдещите Му отношения с народа Му Израил също ще свидетелстват за Неговата слава. В стихове 6 и 7 се чете: „Ще кажа на севера: «Отстъпи!»; и на юга: «Не задържай!»; доведете синовете Ми от далеч и дъщерите Ми от краищата на земята; всеки, който се нарича с Моето име; защото Аз съм го сътворил за Моята слава, Аз съм го образувал; да, Аз съм го направил.“

Това очевидно е препратка към събирането на разпръснатия Израил, както то се осъществява в настоящия момент. Има много пророчества, които показват, че това ще се случи в края на настоящия век. Ще цитираме едно от тях за потвърждение:

„Ето, идват дни, казва Господ, когато вече няма да се казва: „Жив е Господ, Който изведе синовете на

Израил от египетската земя“; а: „Жив е Господ, Който изведе синовете на Израил от северната земя и от всички земи, където ги беше разпръснал ; и Аз ще ги върна отново в земята им, която дадох на бащите им. Ето, ще изпратя да повикат много рибари, казва Господ, и те ще ги уловят; а след това ще изпратя да повикат много ловци, и те ще ги уловят.“ Еремия 16:14-16

Фактът, че през изминалия век много от естественото потомство на Авраам се върнаха в Обетованата земя в неверие, мотивирани не от любовта си към Бога, а от желанието си за национален суверенитет, не опровергава началото на изпълнението на тези чудесни пророчества. Трябва да се отбележи, че този изход от народите се оприличи на изхода им от Египет. Тогава мотивът беше да избягат от робството и именно поради липсата им на вяра и бунта им срещу своя Бог им беше позволено да скитат в пустинята четиридесет години.

Това, че трябва да очакваме да ги видим събрани отново в неверие, ясно се посочва в пророчеството от Езекиил 20:33-37, което гласи:

„Както живея, казва Господ Бог, със силна ръка, с издигната мишца и с излят гняв ще властвам над вас; и ще ви изведе от народите и ще ви събера от страните, където сте разпръснати, със силна ръка, с издигната мишца и с излят гняв. И ще ви заведа в пустинята на народите, и там ще се изправя срещу вас лице в лице. ... И ще ви прекарам под тоягата и ще ви въведа в връзката на завета.“

В това пророчество за завръщането на Израил в земята му и възстановяването му като народ се появяват няколко важни факта. Един от тях е, че Бог властва над тях в „гнева“ Си, за да го осъществи. Този език не описва доброволното завръщане на един народ, мотивиран от любов към своя Бог. Първо те биват доведени в „пустинята на народа“. Този израз показва, че за известно време завърналите се изгнаници ще бъдат в същото объркване и неверие като света около тях. Бог ги умолява „лице в лице“. Той не би имал нужда да ги умолява, ако те бяха с цялото си сърце за Него и бяха приели Исус като своя Изкупител.

След като са принудени да минат под Божията „пръчка“ на наказанието, те най-накрая са въведени „в връзката на завета“. Това показва, че когато за първи път бъдат възстановени в земята си, те все още не са в заветни отношения с своя Бог. Еремия 31:31-34 ни съобщава, че приближава времето, когато Господ ще склучи „нов завет с дома Израилев и с дома Юдов“. Това обаче няма да стане, докато не бъдат подложени на „жезъла“ на дисциплината и след като очите им бъдат отворени, за да видят славата на Господа.

Пророчеството на Езекиил, в глави 38 и 39, ни дава насока кога ще се случи това. Очевидно Израил ще стане още по-укрепен и проспериращ като нация, отколкото е в момента, достатъчно, за да привлече орди от нападатели от север и други посоки, които да предприемат атака срещу него. Именно при тази

атака Бог отново ще се бие за Своя народ, както е правил в древността.

Пророчеството гласи, че Бог ще се намеси срещу водача на враговете на Израил „с мор и кръв; и ще излея върху него, върху войските му и върху множеството народ, който е с него, проливен дъжд, големи градушки, огън и сяра“. Езекиил 38:22

Резултатът от това ще бъде отварянето на очите на народите за Божията слава. Не само това, но Езекиил 39:7 заявява: „Така ще направя свящото Си име известно сред народа Си Израил; и няма да им позволя повече да оскверняват свящото Ми име; и [народите] ще познаят, че Аз съм Господ, Светият в Израил.“

Така, както Бог прослави името Си чрез чудния начин, по който се отнесе към Израил в миналото, така ще бъде и отново. По този начин те ще продължат да бъдат Негови свидетели, не защото са усърдни в разгласяването на добродетелите на Неговия характер, а защото, както и в миналото, Той ще ги защити и избави и ще прости прегрешенията им. В този дух Господ заявява още на Израил:

„Вие не сте Ми купили ароматен каламус, нито сте Ме обсипали с тлъстината от жертвите си. Но сте Ме обременили с греховете си и сте Ме изморили с престъпленията си. Аз, именно Аз, съм Този, Който изличавам престъпленията ви заради Себе Си и вече не си спомням греховете ви.“ Исаия 43:24,25

Апостол Павел развива тази мисъл, когато, предсказвайки завръщането на Израил към заветното отношение с Бога, след като „се напълни броят на езичниците“, казва: „и по този начин целият Израил ще бъде спасен . Както е писано: „Избавителят ще дойде от Сион; Той ще отвърне безбожието от Яков. И това е Моят завет с тях, когато отнема греховете им. Що се отнася до Евангелието, те са врагове заради вас; но що се отнася до избора, те са възлюбени заради патриарсите, защото Божиите дарове и призванието Му са неотменими. Точно както вие, които някога бяхте непокорни на Бога, сега сте получили милост в резултат на тяхното непокорство, така и те сега са станали непокорни, за да могат и те да получат милост в резултат на Божията милост към вас. Защото Бог е подчинил всички на непокорство, за да може да прояви милост към всички тях. О, колко велики са Божиите богатства, мъдрост и знание! Колко невъзможно е за нас да разберем Неговите решения и пътища!“ Римляни 11:26-33

След много векове на търпеливо чакане, през които Господ е наказвал Израил в изгнанието му сред народите, Той ще ги върне при Себе Си и ще сключи завет с тях. Павел ни уведомява, че това ще означава също „живот от мъртвите“. Целият Израил – живите и мъртвите – отново ще бъде използван от Господа като средство за разкриване на Неговата слава пред тях и пред всички народи. Отново те ще бъдат Негови свидетели, макар че, както обяснява Господ, един от техните приноси за

тази цел са били греховете им, които са изисквали проявяването на Неговата милост и любов.

Свидетели на Исус

През Евангелската епоха светлината на Божията слава се е проявявала по съвсем различен начин. Когато Исус каза: „Вие сте светлината на света“, Той говореше на Своите ученици (Матей 5:14). Епохата, през която Бог чудно прояви ръката Си в защитата и благословението на избрания Си народ, както и в наказанието на враговете му, бързо привършваше. Само след няколко години Божият типичен народ щеше да чуе онези съдбоносни думи: „Домът ви ще ви бъде оставен пуст“ (Матей 23:38). Тогава светлината на Бога щеше да засияе чрез други канали и по различни начини.

В този нов ред Исус беше Водачът, Капитанът, Предшественикът. Той заяви за себе си: „Аз съм Светлината на света.“ (Йоан 8:12). Исус знаеше, че няма да остане лично в света и че Божието дело, поверено му, ще бъде продължено от неговите представители – неговите посланици. В Откровение 20:4 те са посочени като онези, които са „обезглавени заради свидетелството за Исус и заради Божието слово“.

Този израз описва мъченичеството, или пожертването на живота в служба на Исус и Божието слово. По време на Евангелската епоха вярността води до смърт, и ние сме окуражени от

обещанието: „Бъди верен до смърт, и Аз ще ти дам венеца на живота.“ Откровение 2:10

В началото на ерата и през целия живот на апостолите се извършваха чудеса, които демонстрираха Божията слава. Исус изцеляваше болните и възкресяваше мъртвите. Апостолите правеха същото, но самите те умряха, и на наблюдателите не беше дадено никакво доказателство за божествена намеса или грижа в живота им в това отношение. Въпреки че Исус беше възкресен от мъртвите, малцина освен учениците повярваха в това. Светият Дух се изля върху очакващите ученици на Петдесетница, но враговете им отказаха да приемат това, което видяха и чуха, като доказателство за Божията намеса в техните дела. Вместо това те обвиниха учениците, че са пияни.

Скоро след като апостолите заспаха в смъртта, всички чудотворни прояви на божествена закрила и любов престанаха, и оттогава насам Божият народ през всички векове е призван да върви изцяло чрез вяра. Те са били свидетели на Исус не защото Божията благосклонност се е проявявала чудотворно към тях, а защото са били верни в проповядването на „Евангелието на Христос“, което, както твърди Павел, е „Божията сила за спасение“. Римляни 1:16

Задачата, възложена им от Исус, беше да бъдат Негови свидетели по целия свят чрез проповядване на Евангелието. (Матей 28:19; Деяния на апостолите 1:8). В миналите епохи,

когато Божиите хора бяха призовани да бъдат Негови свидетели, това беше, защото Бог разкриваше Своята слава чрез чудотворния начин, по който се отнасяше към тях. В Епохата на Евангелието онези, които свидетелстват за Исус, правят това, като проповядват чудния план за спасението на човечеството, за чието изпълнение Исус беше изпратен в света. Като проповядват това Евангелие, те разказват не само за великото чудо на възкресението на Исус, но и за чудото на възкресението на онези, които ще живеят и ще царуват с Него.

Освен това пълното евангелско послание призовава към обявяване на онова велико бъдещо чудо, което ще бъде необходимо за възкресяването на всички мъртви и за възстановяването на желаещите и послушните до пълно съвършенство на живота като човешки същества на земята. Като провъзгласяват фактите относно тези чудеса, свидетелите на Исус се укрепват чрез знанието си за това, което се е случило в миналото. Те знаят, че Богът, Който избави Израил от Египет, Който ги преведе безопасно през Червено море и през река Йордан към победата в Ханаан, Който изпрати ангел и унищожил асирийската армия за една нощ и Който избавил тримата евреи от огнената пещ, е напълно способен да изпълни всичките Си добри обещания, отнасящи се до избавлението на цялото човечество от греха и смъртта.

Само малцина от тези свидетели за Исус са го виждали наистина, но те вярват в свидетелството на онези, които потвърждават факта, че Той е възкръснал от мъртвите. Те също вярват и проповядват свидетелството на Павел, че когато Исус възкръсна от мъртвите, Той бе възвишен над ангелите, началствата и властите, и над всяко име, което се нарича, отдясно на Величието на Високото. (Ефесяни 1:18-23). Те приемат и проповядват и по-нататъшното свидетелство на Павел, което заявява, че в крайна сметка „всяко коляно да се преклони, ... и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бога Отца“. Филипияни 2:9-11

Тези свидетели на Исус с радост заемат това място като Негови посланици в Божиите планове, защото с удоволствие се подчиняват на божествената заповед да почитат Сина, както почитат и Отца. Наистина, те осъзнават, че изобщо не могат да почитат Отца, освен ако не го правят чрез Сина. (Йоан 5:23). Те знаят, че да почитат и да се покланят на възкръсналия и прославен Исус, както и да служат като Негови свидетели, не отнема от славата на Бога, защото осъзнават, че именно силата на Отца е възвисила Сина Му на това високо място от дясната Му страна.

Като „свидетели на Исус и на Божието слово“ те тръгват напред с хвалебна песен на устните си – хвала на Бога за Неговата любов, с която е изпратил Исус да бъде Изкупител и Спасител на света. Те възхваляват Божията божествена

мъдрост, която е измислила такъв изпълнен с любов план за спасение, и Неговата справедливост, която, макар и да не можеше да оправдае виновните, е предвидила начин да измие греховете им чрез кръвта на Изкупителя. Те възхваляват Божията сила, чрез която всеки аспект от Неговия славен замисъл се осъществява и се гарантира.

Тези хора не ходят наоколо, викайки емоционално: „Слава на Господа!“ Въпреки това те възхваляват и почитат Бога, като разгласяват Неговия план на любовта, който е съсредоточен в Христос Исус, Изкупителя. Те се радват, че Светият Дух на Бога ги е упълномощил да бъдат свидетели на Исус. Те се радват, че са упълномощени да обясняват Божия план, както се отнася до онези, които са поканени да бъдат сънаследници с Исус в духовната фаза на Неговото царство, както и да провъзгласяват славната надежда за „възстановяване“ за цялото човечество през хилядата години на Христовото царуване.

Светът не се е обърнал

Това славно свидетелство, което е давано през вековете от свидетелите на Исус, не е обърнало света, нито ще го обърне сега. Това не е било Божият план – Неговата воля е била основното постижение на тази свидетелска работа да бъде достигането и развитието на онези, които ще се присъединят към тази специална група и ще се окажат достойни да живеят и да царуват с Христос.

Между другото, други са чули и до известна степен са били благословени. По този начин те са били донякъде подготвени за благословенията на царството, които ще достигнат света по време на Милениума. Милиони други също са чули посланието, но не са му обърнали внимание – и все пак то е било свидетелство дори и за тях. Исус каза, че „това Евангелие на царството ще бъде проповядвано по целия свят за свидетелство на всички народи; и тогава ще дойде краят [на Евангелската епоха]“. Матей 24:14

Исус оприличи своите индивидуални свидетели на свещи, които светят в тъмнината. Знаем, че свещта не прожектира светлината си на голямо разстояние в тъмнината. Тя е от полза само за онези, които са близо до нея. По същия начин светлината на Евангелието, която блести чрез свидетелите на Исус, е пътеводна светлина и голямо благословение за онези, които чрез вяра и преданост се приближават към нея и към Господа, когото тя представлява, но външният свят вижда само неясен блясък.

Някой е казал, че светлината на Евангелието, която блести чрез свидетелите на Исус, е като фар на брега на океана – тя не е поставена там, за да осветява океана, а за да води моряка. По този начин истината не е просветила света през Евангелската епоха, въпреки че е била единствената светлина в света. Тази светлина обаче е била пътеводна за собствения народ на Господа, като им е дала възможност да намерят и

да вървят по „тесния път“, който води към „слава, чест и безсмъртие“. Римляни 2:7

„Като слънцето“

Чрез свидетелите на Исус от настоящата епоха Евангелието се проповядва, докато настъпи „краят“ – краят на епохата. Притчата на Исус за пшеницата и плевелите също говори за края на века. Свидетелите на Исус в тази притча се наричат „деца на царството“, и когато работата по жътвата бъде напълно завършена, се казва, че тези „деца на царството“ ще „сияят като слънцето в царството на своя Отец“. Матей 13:38, 43

Това сияние като слънцето ще бъде във връзка с Исус, предсказаното „Слънце на правдата“, което ще изгрее с „изцеление в крилата си“, за да просвети и благослови целия свят на човечеството. (Малахия 4:2). Свидетелите на Исус заедно, като триумфиращата църква, ще станат част от това „Слънце на правдата“ и заедно с Исус ще направят така, че познанието за Божията слава да изпълни цялата земя, „както водите покриват морето“. Исаия 11:9; 40:5

Така виждаме, че когато Исус каза на онази шепа ученици, пред които изнесе Проповедта на планината: „Вие сте светлината на света“, Той имаше предвид, че в крайна сметка те ще бъдат много повече от просто светлина „в“ света. Именно по този втори, ограничен начин те досега са позволявали на светлината си да блести. Това не

се дължи на липса на ревност или ентузиазъм от тяхна страна, а на човешките ограничения.

Както обясни Исус, тъмнината на този свят мрази светлината и затова онези, които живеят в тъмнината, обикновено се отвръщат от светлината, дори когато я видят. Сатана носи голяма отговорност за това. Като бог на този свят, той е заслепил умовете на онези, които не вярват, „за да не могат да видят светлината на Евангелието, която разкрива славата на Христос, Който е образът на Бога.“ 2 Коринтяни 4:4

Когато „Слънцето на правдата“ изгрее с „изцеление в крилата си“ и „децата на царството“ засияят заедно с него, Сатана ще бъде вързан, за да „не може вече да заблуждава народите“. (Откровение 20:1-3). Тъй като по този начин на владетеля на „тъмнината“ (Ефесяни 6:12) ще бъде попречено да се намесва в излъчването на светлината от това славно „Слънце“, целият свят ще има пълна възможност да се запознае с Йехова, истинския Бог, и с Неговия възлюбен Син, който умря за тях, за да могат да живеят. Тогава на всички ще бъде свидетелствана великата истина, че Исус се е принесъл в жертва като откуп за всички. 1 Тимотей 2:4-6

Делото по просвещаването на цялото човечество ще отнеме хиляда години — хилядата години на Христовото царство. Първо, на живите хора ще бъде даден „чистият език“, за който говори пророк Софония. (Зефания 3:8, 9). Това ще стане веднага след като „огънят на [Божията] ревност“ унищожи

символичната земя — нейните сегашни зли системи — в голямото „време на бедствие, каквото никога не е имало, откакто съществуват народи“. Даниил 12:1

Мнозина, които преминат през този „огън“, ще бъдат напълно невежи относно истинския Бог, откъдето идва необходимостта да им бъде предадено чистото послание на истината, за да имат възможност да познаят и да служат на Бога както трябва, „с единомушие“. Това обаче ще бъде само началото. След това ще настъпи пробуждането на много милиарди, които са умрели. Когато всяко поколение от тях чуе гласа на Господа, който ги призовава да излязат от гроба, те също ще се нуждаят от просветление. По този начин, макар че „Слънцето“ ще грее през цялото Хилядолетие, едва близо до края му мракът на дългата нощ на греха и смъртта ще бъде напълно изгонен от съзнанието на всички хора.

Пророк Захария ни дава прекрасна илюстрация за това. Той говори за хилядата години на Христовото царуване — този период, през който „Слънцето на правдата“ ще грее — като за „ден“. Той казва: „Това ще бъде уникален ден — ден, известен само на Господа — без разлика между ден и нощ. Когато настъпи вечер, ще има светлина.“ Захария 14:7

„В онзи ден“, продължава пророкът, „от Ерусалим ще извираат живи води“ (Захария 14:8). В Откровение 22:1,2 се показва, че тази „река“ извира от „престола на Бога и на Агнето“. От двете страни на реката се намира символичното „дърво на

живота“, което дава всички необходими животворни плодове, а „листата на дървото“ са „за изцеление на народите“. Тогава „Духът и невестата“ ще кажат: „Елате... вземете безплатно водата на живота.“ Откровение 22:17

По този начин, в това прекрасно съчетание от символи, е изобразено бъдещото дело на днешните свидетели на Исус. В настоящия момент нашето послание към всички, които вярват напълно, е да вземат кръста си и да следват Исус към смъртта. Когато бъде завършено делото по избирането на този верен клас – Христос, главата и тялото – и светлината относно Божия план бъде разкрита пред цялото човечество, поканата ще бъде към всички: „Елате... вземете безплатно водата на живота.“